

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 004231 11 Кж 3
Бања Лука, 15.03.2011. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија, др Велка Икановића, као предсједника вијећа, Драгомира Миљевића, и Горане Микеш, као чланова вијећа, уз учешће записничара Мире Мачкић, у кривичном предмету против оптуженог О. М., због кривичног дјела тешког убиства из члана 149. став 1. тачка 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалбама окружног тужиоца из Бање Луке, Подружна канцеларија Приједор и браниоца оптуженог, адвоката С. З. из К. Д., изјављеним против пресуде Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 004231 10 К од 17.12.2010. године, у сједници вијећа којој су присуствовали, републички тужилац Бранка Милошевић, оптужени и његов бранилац, донио је 15.03.2011. године,

ПРЕСУДУ

Одбијају се, као неосноване жалбе, окружног тужиоца из Бање Луке, подружна канцеларија Приједор и браниоца оптуженог О. М. и потврђује пресуда Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 004231 10 К од 17.12.2010. године.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 004231 10 К од 17.12.2010. године, оптужени О. М. је оглашен кривим, због кривичног дјела убиства из члана 148. став 1. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС) и за то дјело осуђен на казну затвора у трајању од 8 (осам) година.

На основу члана 44. став 1. КЗ РС, оптуженом је у изречену казну урачунато вријеме проведено у притвору од 06.07.2010. године, па надаље.

На основу члана 62. КЗ РС изречена му је мјера безбједности одузимања сјекире, као предмета употребљеног за извршење кривичног дјела.

Обавезан је на основу члана 99. став 1. Закона о кривичном поступку - Пречишћени текст (у даљем тексту: ЗКП) да накнади трошкове кривичног поступка у износу од 2.358,00 конвертибилних марака, да плати паушални износ трошкова од 150,00 конвертибилних марака, као и да накнади трошкове

поступка који се односе на награду и нужне издатке постављеног му браниоца, с тим да ће се о висини ових трошкова донијети посебно рјешење.

Против те пресуде благовремено су изјавили жалбу окружни тужилац и бранилац оптуженог.

Окружни тужилац побија пресуду, због повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, с приједлозима да се првостепена пресуда преиначи у правној оцјени дјела тако што би се радње оптуженог описане у изреци побијане пресуде правно квалификовале као кривично дјело тешког убиства из члана 149. став 1. тачка 1. КЗ РС и да му се за то дјело изрекне већа казна, а у сваком случају предлаже изрицање веће казне за дјело за које је оптужени том пресудом оглашен кривим.

Бранилац оптуженог побија пресуду, због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г), ј) и з) ЗКП, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији. Предлаже да се побијана пресуда укине и одреди одржавање претреса пред овим судом или да се та пресуда преиначи и оптуженом изрекне мања казна.

Одговор на жалбе није поднесен.

На сједници вијећа републички тужилац је изложила жалбу и остала код навода и приједлога из жалбе.

Бранилац оптуженог је такође изложио жалбу, остао код навода и приједлога из жалбе, а што је подржао и оптужени.

Разматрајући спис, побијану пресуду и жалбе, одлучено је као у изреци ове пресуде из сљедећих разлога.

Битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачке ј), г) и з) ЗКП на које указује жалба браниоца оптуженог у овом основу побијања пресуде, нису учињене.

Жалба указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка ј) ЗКП, истиче одсуство разлога о одлучним чињеницама које се односе на ток догађаја и околности под којима су нанесене повреде оштећеном, при чему наглашава да је оптужени одбијао од себе истовремено противправни напад, па да су утврђења изреке пресуде у супротности са разлозима исте.

Тај приговор није основан, јер између изреке пресуде и разлога нема никакве противријечности, а пресуда садржи све ваљане разлоге о одлучним чињеницама које су утврђене на основу доказа изведених на главном претресу пред првостепеним судом и оцјењени на начин који прописује одредба члана 295. став 2. ЗКП.

Када је ријеч о битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП, жалба истиче да је повријеђено право оптуженог на одбрану, јер одбрани није омогућено да изведе доказ неуропсихијатријским вјештачењем оптуженог, на основу прегледа оптуженог и медицинске документације која се односи на лијечење оптуженог у времену прије извршења дјела.

Овај приговор жалбе није основан, јер је на основу налаза и мишљења вјештака неуропсихијатра др Н. З.-Р. првостепени суд утврдио да је способност оптуженог да схвати значај дјела и управља својим поступцима била смањена, али не битно. Вјештак се децидно изјаснила у свједочењу на главном претресу пред првостепеним судом да се у коначном закључку о способности оптуженог да схвати значај дјела и управља својим поступцима ништа битно не би измијенило ни у случају да је оптужени конзумирао алкохол само прије извршења дјела. О томе, зашто је одбијен приједлог одбране да се изведе овај доказ, побијана пресуда је дала ваљано образложење на страни десет које прихвата и овај суд.

Када је ријеч о битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка з) ЗКП, ни тај приговор жалбе браниоца оптуженог није основан, јер се овдје не ради о доказу прибављеном у смислу члана 10. ЗКП. Ово због тога што је исказ оптуженог који у својству осумњиченог дао на саслушању пред тужиоцем правилно уврштен као доказни материјал у смислу члана 288. став 1. ЗКП, будући да је тај исказ дат у присуству браниоца, и суд га је користио као законит доказ, јер је оптужени свједочио на главном претресу пред првостепеним судом.

Из наведеног произилази да приговори жалбе браниоца изнесени у жалбеном основу битних повреда одредаба кривичног поступка из члан 311. став 1. тачке ј), г) и з) ЗКП, нису основани.

У жалбеном основу погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања жалба браниоца оптуженог износи властито виђење одбране како се догађај одиграо и мањкавост чињеничне основе побијане пресуде налази у томе што заступа став да је оптужени био нападнут од оштећеног, па да му сљедом тога припада право да такав напад одбије. Међутим, побијана пресуда на основу бројних доказа изведених на главном претресу, прије свега записника о увиђају, налаза и мишљења вјештака обдуцента др Д. Н., те скице лица мјеста и фотодокументације правилно утврђује да је оптужени након што је са оштећеним конзумирао алкохол у току вербалног сукоба, када га је оштећени ударио шаком по глави, сјекиром оштећеном задао седам удараца у предјелу главе усљед којих је оштећени задобио смртоносне повреде. Све изведене доказе побијана пресуда је правилно оцијенила, након што је изнијела садржај тих доказа, те извела правилан закључак, оцијенивши и свједочење оптуженог на главном претресу као и исказ који је оптужени дао на саслушању пред тужиоцем, због чега је и коначан закључак побијане пресуде, да оптужени у моменту када оштећеном наноси смртоносне повреде није од себе одбијао истовремени или непосредно предстојећи противправни напад, правилан. Тај закључак побијане пресуде, прихвата и овај суд, јер је он образложен наводима да се догађај у дјелу наношења повреда оштећеном десио, не на улазним

вратима у кућу оптуженог, како он то тврди у свом свједочењу, већ на неколико метара испред куће, на шта указују и материјални докази - трагови крви приказани на скици лица мјеста.

Произилази дакле, да оптужени није поступао у нужној одбрани, нити у прекорачењу нужне одбране, што се неосновано истиче у жалби браниоца оптуженог. Стога изнесени жалбени приговори у овом основу побијања пресуде, нису основани.

Када је ријеч о повреди кривичног закона, пресуду из овог жалбеног основа побијају обе жалбе.

Жалба тужиоца истиче, да је радње оптуженог, онако како су описане у изреци побијане пресуде требало квалификовати као кривично дјело тешког убиства из члана 149. став 1. тачка 1. КЗ РС, дакле, онако како је то дјело квалификовала и оптужба, док жалба браниоца сматра да је кривични закон повријеђен, јер да је оптужени поступао у нужној одбрани, па да учињено дјело због тога није кривично дјело.

Оцјењујући изнесене приговоре жалби овај суд налази да они нису основани.

Кривично дјело тешког убиства из члана 149. став 1. тачка 1. КЗ РС постоји у случају када је оштећени наношењем повреда трпио болове већег интензитета од оних које прати редовно лишење живота, с једне и с друге стране да је оптужени свјестан да оштећени болове таквог интензитета трпи. У конкретном случају утврђена је чињеница да је оптужени оштећеном задао седам удараца сјекиром у предјелу главе. Међутим, из налаза и мишљења вјештака обдуцента др Д. Н. и његовог свједочења на главном претресу пред првостепеним судом произилази да је оштећени већ након првог ударца сјекиром изгубио свијест и да је смрт наступила отприлике након десет минута, те како се оштећени налазио и у стању тешког пијанства, он није трпио болове таквог интензитета, да би реално предузете радње од стране оптуженог могле бити квалификоване као кривично дјело тешког убиства из члана 149. став 1. тачка 1. КЗ РС. Стога овај суд оцјењује да је првостепени суд правилно поступио када је радњу описану у изреци првостепене пресуде квалификовао као кривично дјело убиства из члана 148. став 1. КЗ РС. Стога приговор жалбе тужиоца да је у користи оптуженог повријеђен кривични закон, није основан.

Како обе жалбе побијају пресуду и због одлуке о кривичној санкцији, овај суд оцјењује да разлози које жалбе износе за овај основ побијања пресуде, жалба браниоца да је изречена казна престрога, а жалба тужиоца да је преблага и да се истом не може остварити сврха кажњавања, нису основани.

За кривично дјело убиства за које је оптужени оглашен кривим прописана је казна затвора најмање 5 (пет) година.

На страни оптуженог првостепени суд је утврдио као олакшавајуће околности да је у вријеме извршења дјела његова способност сватања значаја дјела и управљања поступцима била смањена, али не битно, да раније није осуђиван, да је у старосној доби од 70 година, да је оштећени допринио извршењу дјела јер је непозван дошао пред кућу оптуженог и са истим се вербално сукобио, удирио га шаком и нанио му лаке тјелесне повреде, док је као отежавајућу околност цијенио упорност изражену кроз број нанесених удараца. Све утврђене олакшавајући и отежавајуће околности и по оцјени овага суда указују да се изреченом казном затвора у трајању од 8 (осам) година на оптуженог може довољно поправно дјеловати да убудуће не чини оваква нити слична кривична дјела, те да је изречена казна и довољна и потребна да би се истом остварила сврха кажњавања прописана у члану 28. КЗ РС.

Стога залагање жалбе браниоца за изрицање мање казне, као и залагање жалбе тужиоца за изрицање веће казне, није оправдано.

Из свих наведених разлога, жалбе тужиоца и браниоца оптуженог нису основане, због чега је ваљало обе жалбе одбити и на основу члана 327. ЗКП побијану пресуду потврдити.

Записничар

Мира Мачкић

Предсједник вијећа

Др Вељко Икановић

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић